

בא ראה, דור אחרון שיצאו ממצרים ידעו הכל, שהרי משה גלה להם כל אותן ארבעים שנה שהיו במדבר, כמו שאמרנו. למדנו, אמר רבי יצחק, ואף משה לא גלה זה אלא באותו יום שהיה מסתלק מן העולם, שכתוב (דברים לא) בן מאה ועשרים שנה אנכי היום, באותו יום ממש. ועם כל זה לא אמר, עד שנתנו לו רשות, שכתוב (שם) ועתה כתבו לכם את השירה הזאת. וכאשר גלה, לא אמר האזינו ישראל, אלא האזינו השמים.

אמר רבי יוסי, פתוב את השירה, וכי שירה נקראת? אמר רבי יצחק, שירה ודאי. מה שירה נמשכה ברוח הקדש ממעלה למטה, אף כף דברים אלו נמשכים ברוח הקדש ממעלה למטה, ומשום זה אמר משה שירה.

בא ראה, כל זה אמר משה וקרא לעליונים טרם יאמר דבר, שכתוב האזינו השמים. יצרך פמטר וגו'. וכל כף למה? משום פי שם ה' אקרא. עד שיאמר דבר, הרעיש כל העולמות.

למדנו, באותה שעה שאמר משה האזינו השמים ואדברה, התרגשו העולמות. יצא קול ואמר: משה משה, מדוע אתה מרעיש את כל העולם? אמה בנו של אדם, ובגללך נרגש העולם?! פתח ואמר, פי שם ה' אקרא. באותה שעה נשתקו והקשיבו לדבריו.

השלמה מזה השממות סימן י"ח שנו רבותינו, פשחלה רבי שמעון בן יוחאי, נכנסו לפניו רבי פנחס ורבי חייא אבא. אמרו לו, מי (שהוא) צמודו של

תא חזי, דרא בתראה דנפקו ממצרים, ידעו כללא, דהא משה גלי לון כל אינון מי שנין דהוו במדברא, פמה דאמינא. תאנא אמר רבי יצחק, ואף משה לא גלי דא, אלא בההוא יומא דההו סליק מן עלמא, דכתיב, (דברים לא) בן מאה ועשרים שנה אנכי היום, בההוא יומא ממש, ועם כל דא לא אמר, עד דיהבו ליה רשותא. דכתיב, (שם) ועתה כתבו לכם את השירה הזאת. וכד גלי, לא אמר האזינו ישראל, אלא האזינו השמים.

אמר רבי יוסי, פתיב את השירה, וכי שירה אקרי. אמר רבי יצחק שירה ודאי, מה (דף רפ"ז ע"ב) שירה אתמשכא ברוח הקדש מעילא לתתא, אוף הכי מלין אלין אתמשכין ברוח הקדש מעילא לתתא, ובגין כן אמר משה שירה.

תא חזי, פוילי האי אמר משה, וקרא לעלאין, עד לא יימא מלה, דכתיב האזינו השמים. יערוף פמטר וגו'. וכל כף למה. משום פי שם יי' אקרא. עד דיימא מלה, ארעיש כלהו עלמין.

תאנא בההיא שעתא דאמר משה האזינו השמים ואדברה, אתרגישו עלמין. נפק קלא ואמר, משה משה, אמאי את מרעיש עלמא כללא. את בריה דבר נש, ובגיןך אתרגיש עלמא. פתח ואמר, פי שם יי' אקרא. בההיא שעתא אשתתקו, ואציתו מלוי.

השלמה מזה השממות (סימן י"ח)

תנו רבנן, פשחלה רבי שמעון בן יוחאי. אאלו קמיה ר' פנחס, ור' חייא, ור' אבא. אמרו ליה, מאן (דהוא) קנימא דעלמא, שכיב. אמר לון, לא בי דינא דלעילא מעיינין